

Weduwe Van Wattum blij met nieuwe verhalenbundel

■ WINSCHOTEN – Simon is bijna zes jaar dood en ze mist hem. Ze verveelt zich niet, heeft haar vele vriendinnen, eet iedere middag met vriendin Hillie, leest en puzzelt. Maar toch, Geppie van Wattum mist haar man en dichter Simon. Hij de zwijger, zij de spreker, ze waren veertig jaar een mooi span. En als na zijn dood vrienden en anderen haar vroegen wanneer er eens een boek van hem verscheen, dacht ze dat een nieuwe publicatie inderdaad heel mooi zou zijn. De wens van de 67-jarige weduwe Van Wattum is in vervulling gegaan. 'Kneels en Biene', een bundel

met Groningstalige verhalen, werd gisteravond in cultureel centrum De Klinker gepresenteerd. Geppie nam het eerste exemplaar in ontvangst.

Door **Marcel Looden**

Het zijn verhalen in het Veenkoloniaals die in de bundel staan. De moedertaal van Van Wattum want hij werd in Stadskanaal geboren. Maar het huis aan het Oostereinde in Winschoten is de plek waar ze al die jaren woonden en waar Geppie nog woont. Daar werden vele van de verhalen, columns en gedichten geschre-

ven, bijna altijd in het Gronings. Ze leerden elkaar kennen toen ze bij de matrassenfabriek Rawi werkten en trouwden in 1955. „Simon schreef toen altijd al stukjes”, mijmert zijn echtgenote. „Hij maakte ook hoorspelen voor de RONO. Hij was er altijd mee bezig. Als hij thuis schreef, gebeurde dat meestal aan de keukentafel.”

Simon van Wattum: de man die altijd op zijn brommer reed en nooit in de auto, die de hoofdredacteur van de Winschoter Courant was en al dat mooie proza en die mooie poëzie maakte. Over zichzelf gaf hij nooit veel prijs, maar pratend met Geppie komt het beeld naar voren van een man die altijd maar met zijn pennenvruchten bezig was. „Hij was een dromer en niet zo'n prater.

Tegen mij wel hoor, maar ik kwebbelde veel meer. Hij was sociaal en als hij aan het schrijven was kon ik gewoon mijn werk doen. Alleen als hij gedichten maakte, moest het stil zijn, dat kostte meer moeite. Veel van die gedichten gaan over onderwerpen als eenzaamheid en dood. Ja, hij was zwaar op de hand en veel pessimistischer dan ik.”

De sociale kant van de dichter had de laatste tien jaren van zijn leven niet veel kans. Hij leed aan een longziekte en ging niet veel meer uit. „Hij had het eigenlijk altijd benauwd en kon weinig meer doen. Zijn hart had ook te lijden onder die kwaal en op 29 december 1995 is hij overleden. Het was een heel rare maand. Op 10 december ons veertigjarig huwelijk, op 11 december was hij 65 jaar geworden en op 29 december is hij dus overleden aan een hartaanval. Het was natuurlijk heel erg stil in het begin. Gelukkig was mijn zoon Fokko nog thuis, hij heeft nog een jaar thuis gewoond.” Daarna had ze alleen haar katten als huisgenoten. Maar vereenzamen deed ze niet. „Nee man, ik heb zoveel kennissen, ik heb het hartstikke druk. Mijn zoon zegt wel eens dat je een half jaar van te voren een afspraak moet maken voordat je bij me terecht kunt. Ik lees ook veel. Nee, niet

zijn werk maar dat heb ik al gedaan. Maar zijn foto kan ik heel goed zien. Ik ben nuchter, dat was hij zelf ook. Maar natuurlijk mis ik hem.”

Twee jaar geleden gaf ze een grote hoeveelheid knipsels aan Jan Groenbroek, de man van de Stichting t Grunneger Bouk en iemand die regelmatig bij Simon op bezoek kwam. „Dat waren verhalen van Simon. Later heb ik nog eens aan Jan gevraagd of er iets gepubliceerd kon worden want dat wilde ik

graag. En enkele weken geleden werd ik door hem gebeld, hij vertelde me over de bundel en ik ben er erg blij mee.” Die blijdschap toonde ze gisteravond ook toen Groenbroek haar het boek overhandigde tijdens de culturele manifestatie Van Ledderom. Haar wens ging in vervulling en ook die van Simon. Want ook de schrijver vroeg ooit eens aan Groenbroek dat hij heel graag eens zijn Veenkoloniale verhalen gebundeld zou zien.

▲ Geppie van Wattum met de bundel 'Kneels en Biene. In het boek staan verhalen van haar in 1995 overleden echtgenoot Simon.

Foto: Hans Banus

976-10-01